

Tjugofemte söndagen i Treenighetstid *(Söndagen före Domssöndagen)*

Vaksamhet – De visa och de fåvitska jungfrurnas söndag

Joel 3: 9-17; 1 Thess. 5: 1-11; Matt. 25: 1-13; Ps. 89: 15-18

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Den yttersta tiden, tecknen på tidens slut, de kommande prövningarna och vaksamhet är begrepp och teman som hör denna söndag till. Det kan vara lätt att tro att de är valda till följd av händelserna i Paris natten till lördagen. Men det är inte så.

Efter terrordåden mot Frankrike skulle man kunna tänka sig att det vore svårt att finna ord. Man skulle kunna tänka sig att allt måste skrivas om. Men det som skakade, inte bara staden Paris utan vår civilisation, förändrar ingenting.

Detta sägs utan att förringa offren eller förminska den sorg som drabbat anhöriga – vi känner med och beder alla för offren och för dem som finns i deras närhet. Och det är med tungt hjärta vi konstaterar att många liv har spillts och att ännu fler har försatts i skräck. Men detta förändrar ingenting. Kristi Kyrka kommer att fortsätta verka, kämpa och bedja för människors frälsning. Vi vet att Gud redan har vunnit striden.

Världens ledare har andra uppgifter. De har nya och svåra utmaningar att vänta. Av dem krävs att fatta nya beslut. Och vi ber för dem i deras uppdrag att tjäna sina medborgare. Men för Kyrkan förändrar det inträffade ingenting. Ondskan är den samma idag, oavsett var och i vilken form den visar sitt ansikte.

Möjligtvis skulle lördagsdygnets händelser kunna utgöra en förändring för oss i Kyrkan: att fler insåg behovet av att bejaka Guds frälsande nåd och kraft. Men jag är rädd att den skräck som ondskan – här i form av terrorism – vill plantera i människan, befäster oviljan till tro och leder henne allt längre bort från Kristus och hans frälsande Kors.

Nej, det förändrar ingenting. Det befäster däremot bilden av en tilltagande gudlöshet och förtydligar samtidigt Kyrkans; vår uppgift att bringa hopp och förmedla Sanning.

Men vi får inte undvika att, då vi läser söndagens texter, sätta dem i relation till vad som sker i världen. Och när vi idag, inte minst i ljuset av händelserna i Paris, läser om den yttersta tiden så blir dessa texter än mer påtagliga. Den helige aposteln Paulus skriver exempelvis att "När folk säger: 'Fred och trygghet', då drabbas de av undergång lika plötsligt som smärtan kommer över en kvinna som skall föda, och de slipper inte undan."¹

Vi har låtit oss invaggas i; bedragits med, att frälsningen står att finna i världen. Kanske kan det vara något för världens ledare och politiker att beakta då de nu står inför att fatta nya beslut. För vad de saknar är grund och kompass för sin demokratiska gärning. Samtidigt vet vi som lever i Kyrkan; vi som inte lever i mörker, att den dagen kan överraska oss som en tjuv.²

Jag vill här gärna återvända helt kort till förra söndagen. Då var temat 'oviljan till tro' och ur Evangeliet läste vi följande: "Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte. Se, ert hus kommer att stå öde. Ty jag säger er: Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn." Och när Jesus sedan lämnade templet kom hans lärjungar fram och visade honom på tempelbyggnaderna. Men han svarade: "Ni ser allt detta. Amen säger jag er: Här skall inte lämnas sten på sten. Allt skall brytas ner."³

Den logiska följdfrågan till detta är *när?* Och mycket riktigt, i det följande frågar lärjungarna: "Säg oss: När skall detta ske, och vad blir tecknet på din återkomst och den här tidsålderns slut?" Jesus svarade dem: "Se till att ingen bedrar er. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är Messias, och de skall leda många vilse. Ni kommer att höra stridslarm och rykten om krig. Se då till att ni inte blir skrämde. Ty detta måste hända, men därmed har slutet ännu inte kommit. Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och jordbävningar på den ena platsen efter den andra. Men allt detta är bara början på 'födslovandorna'. Då skall man utlämna er till att misshandlas och dödas, och ni kommer att bli hatade av alla folk för mitt namns skull. Och då skall många komma på fall, och de skall förråda varandra och hata varandra. Många falska profeter skall träda fram och bedra många. Och eftersom laglösheten tilltar, kommer kärleken att svalna hos de flesta. Men den som håller ut intill slutet skall bli frälst."⁴

Nej, det som händer runt omkring oss i världen; oavsett hur smärtsamt det är, förändrar ingenting. Segern över döden är redan vunnen. Det är Guds seger och den omfattar alla som vill tro; som väljer omvändelsens och ödmjukhetens väg; som väljer Sanningen.

För Gud har inte skapat oss till att drabbas av vredesdomen. Hans avsikt med oss är att vinna frälsningen genom Kristus Jesus, Han som har dött för oss för att vi skall ha det eviga livet och leva tillsammans med Honom. Uppmuntra därför varandra; uppbygg varandra så att ni står fast och behåller tron. Och vaka, "ty ni vet inte vilken dag eller timme Han kommer."⁵

Var inte rädda!

¹ 1 Thess 5:3

² 1 Thess 5:3-4

³ Matt. 23:37-24:2

⁴ Matt. 24:3-14

⁵ Matt. 25:13